

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

TORZÓSZÓTÁR

adományozó

az ad nyelvi bázison volt már róla szó különös funkcióban rejtőzködik az adományozó ekkor nem is kell egy mamutcsontig föltétlen visszamenni vagy talányosan élő királyok és feudális oligarchák kifürkészhetetlen zsarnokságát felfedezni lelakott várak s bozótosokkal telehintett földbirtokok között a lélek tétova ismerete a történelemben ekkor még nem költözött durván darabolódtak a szokások újkori jelenségek a nagy kérdőjelek ajándék vagy átok képében jön a térbe kicsapott fürtelem mivel valami sanda szándékot a másiktól levezet az önsanyargatás mert bármilyen negédes fogalom is az adás valami az adakozóból leválik és a mozdulatban óhatatlanul szopogatni kezded az érdek édesített piruláit mikor különös összefüggésbe estek lekötöztetted vagy mihelyt a zsákmányt kezdedben tartva visszavetted és titokban odahelyezted halvány nyereségeid polcára innentől a hálátlanság gyanúja nélkül már nem taposhatod sárba a gálás felet téves fölénye hiába keresztezi olykor kitisztogatott életedet és hiába az ártatlan önjáró jóság amit néked nem adott meg a rideg valóság de akkor őt meg milyen jogon emeli

adós

fene a sok giccses túlaffectált magyar nótába mikor pléhlemezként remeg a hang a banda meg hamiskásan mosolyogva játssza alá az ütemet ki sosem voltam mulató nekem bizony fülsértő üzenet a sok akáclomb apró falvaink fehérre meszelt háza főleg mikor nemzeti újraébredéskor verekedésbe torkollott hogy népdal avagy műdal lejtése ült a citerára nem beszélve ha elfáradt ajkakon búsongva harapóztak el a klasszikus versek s míg az egyik tovább szépült általuk híg dallamuk máskor termelte a selejtet ahogy kifakult mögüle a szerző talán nem minden igazság nélkül mondogatta néhány góbés tekergő bonyolult viszony ez is akár az avantgárd nehezen emészthető bája hisz a végletes dolgoknak olykor meghökkentően közel vagy szinkronitása rossz pillanataidban a kakofónia éppoly karcos recsegés mint magas kultúrában a falvédőről lecsúszott negéd melyet indokolatlan szájalommal

veszel számba s ami már alig talál vissza a modern kreatúrába mert érzelmős és erőszakkal tolna előre egy elsüllyedt világot anyás fiú lévén hirtelen elmerengsz távol bolyongó anyádon mivel mint a nótákban örök adós maradtál

adósság

most hogy a lumpen a nagy ortega-i vízió és egy rosszul értelmezett munkás-paraszt diktatúra után elöntötte a tereket szotyolát köpködve és szívósan nivellálódva lefelé némi agrárproletár indulatot is felfestve egy lecsúszott nemzet freskója elé melyen lassan nincs már csak zsidózás és az indiai kisebbség átka melyek olykor taktikai okokból egymásra találva szintén teremnek némi furcsaságot az éretlen ideológiák mentén s a mindenkori hatalom száználmas mámorában öregedvén némileg talán félve de semmiképp nem mászva bele a bármikor félremagyarázható kígyó mérgektől csöpögő egészbe csak annyit szeretnék tisztelettel mondani hogy a lenézett és sokáig félig titkolt otthoni kispolgári allűrök közhelyekbe csúszott hibáikkal együtt nem is olyan élehetetlenek még ha házmester gyanakvások és röpke mosolyt fakasztó szerepek felé is nyílhatnak belőlük jól élhető terek ám apró stilizálással innen is szövődhet aurea mediocritata s valahol lelkemnek itt van komoly adóssága hogy kócos lendülettel egykor nagyon lenéztem a városba érő tisztet parasztot mely végül őseim révén ott marasztott és szemérmesen felemelt